

पद चाळीसची लपलेली इतिहासकथा - संख्या बावीस

यहजेकेल क्रमांक तीन

Jeff Pippenger

2026-08-08

एकशे चव्वेचाळीस हजारांवर शिवका मारण्याच्या काळात यहजेकेल हा एक याजक आहे. पहिल्या अध्यायात यहजेकेलला पवित्रस्थानात नेण्यात येते.

तीसाव्या वर्षी, चौथ्या महिन्यात, त्या महिन्याच्या पाचव्या दिवशी, मी केबार नदीकाठी बंदिवानांमध्ये असताना असे झाले की आकाश उघडले गेले, आणि मी देवाची दर्शने पाहिली. त्या महिन्याच्या पाचव्या दिवशी, म्हणजे राजा यहोयाखीनच्या बंदिवासाच्या पाचव्या वर्षी, परमेश्वराचे वचन स्पष्टपणे बूजीचा पुत्र याजक यहजेकेल याच्याकडे कल्दीयांच्या देशात केबार नदीकाठी आले; आणि तेथे परमेश्वराचा हात त्याच्यावर होता.

आणि मी पाहिले, आणि पाहा, उत्तरेकडून एक प्रचंड वावटळ आली; एक मोठा मेघ, आणि स्वतःमध्ये गुंडाळणारी अग्नीची ज्वाला, आणि तिच्याभोवती एक तेज होते; आणि तिच्या मध्यभागातून, अग्नीच्या मध्यभागातून, अंबराच्या वर्णासारखे काही प्रगट झाले. तसेच तिच्या मध्यभागातून चार सजीव प्राण्यांचे स्वरूप प्रकट झाले. आणि त्यांचे हे रूप होते: त्यांना मनुष्याचे साम्य होते. आणि प्रत्येकाला चार मुखे होती, आणि प्रत्येकाला चार पंख होते. आणि त्यांचे पाय सरळ पाय होते; आणि त्यांच्या पायांचे तळवे वासराच्या पायाच्या तळव्यासारखे होते; आणि ते पॉलिश केलेल्या पितळेच्या वर्णासारखे चमकत होते. आणि त्यांच्या चारही बाजूंनी त्यांच्या पंखांखाली मनुष्याचे हात होते; आणि त्या चौघांनाही त्यांची मुखे आणि त्यांचे पंख होते. त्यांचे पंख एकमेकांना जोडलेले होते; ते जाताना वळत नसत; प्रत्येकजण सरळ पुढे जात असे. आणि त्यांच्या मुखांच्या स्वरूपाविषयी, त्या चौघांना मनुष्याचे मुख होते, आणि उजव्या बाजूस सिंहाचे मुख होते; आणि त्या चौघांना डाव्या बाजूस बैलाचे मुख होते; त्या चौघांना गरुडाचे मुखही होते. अशी त्यांची मुखे होती; आणि त्यांचे पंख वर पसरलेले होते; प्रत्येकाचे दोन पंख एकमेकांना जोडलेले होते, आणि दोन त्यांच्या शरीरांना झाकून होते.

आणि ते प्रत्येकजण सरळ पुढे जात होते; आत्म्याला ज्या दिशेस जायचे होते, त्या दिशेस ते जात; आणि जाताना ते वळत नसत. जिवंत प्राण्यांच्या स्वरूपाविषयी सांगायचे तर, त्यांचे दर्शन जळत्या अग्नीच्या निखाऱ्यांसारखे, आणि दीपांच्या दर्शनासारखे होते; तो अग्नी त्या जिवंत प्राण्यांच्या मध्ये वरखाली फिरत होता; आणि तो अग्नी तेजस्वी होता, व त्या अग्नीतून विजा निघत होत्या. आणि ते जिवंत प्राणी विजेच्या लखलखाटाप्रमाणे धावून जात व परत येत होते. मग मी त्या जिवंत प्राण्यांकडे पाहत असता, पाहा, त्या जिवंत प्राण्यांच्या जवळ पृथ्वीवर एक चाक होते, त्यांच्या चार मुखांसह. त्या चाकांचे दर्शन व त्यांची रचना पद्मरागासारखी होती; आणि त्या चौघांची एकच समान आकृती होती; आणि त्यांचे दर्शन व त्यांची रचना जणू एका चाकाच्या मध्ये दुसरे चाक असल्याप्रमाणे होती. ते चालत असता आपल्या चारही बाजूंनी चालत; आणि चालताना वळत नसत. त्यांच्या कड्या इतक्या उंच होत्या की त्या भयंकर वाटत; आणि त्या चौघांच्या कड्या सर्व बाजूंनी डोळ्यांनी भरलेल्या होत्या. आणि जिवंत प्राणी चालत असता, चाके त्यांच्या बरोबर चालत; आणि जिवंत प्राणी पृथ्वीवरून वर उचलले गेले, तेव्हा चाकेसुद्धा वर उचलली गेली. आत्म्याला जिकडे जायचे होते तिकडे ते जात; त्यांचा आत्माही तिकडेच जाणारा होता; आणि चाके त्यांच्या समोर वर उचलली जात, कारण त्या जिवंत प्राण्यांचा आत्मा चाकांत होता.

जे जात होते, तेही जात होते; आणि जे उभे राहत होते, तेही उभे राहत होते; आणि जे पृथ्वीवरून वर उचलले जात होते, तेव्हा चाकेही त्यांच्या समोर वर उचलली जात होती; कारण त्या जिवंत प्राण्यांचा आत्मा चाकांत होता. आणि त्या जिवंत प्राण्यांच्या डोक्यांवरच्या आकाशमंडळाचे स्वरूप भयंकर स्फटिकाच्या रंगासारखे होते, ते त्यांच्या डोक्यांवर वर पसरलेले होते. आणि त्या आकाशमंडळाखाली त्यांचे पंख सरळ होते, एकमेकांकडे पसरलेले; प्रत्येकाला दोन पंख असे होते, जे एका बाजूने झाकीत होते, आणि प्रत्येकाला दोन पंख असे होते, जे

दुसऱ्या बाजूने त्यांच्या शरीरांना झाकीत होते. आणि ते जात असता, मी त्यांच्या पंखांचा आवाज मोठ्या पाण्यांच्या गडगडाटासारखा, सर्वशक्तिमानाच्या वाणीसारखा, बोलण्याच्या आवाजासारखा, सैन्याच्या गजरासारखा ऐकला; ते उभे राहत असता, त्यांनी आपले पंख खाली सोडले. आणि ते उभे राहिले होते व त्यांनी आपले पंख खाली सोडले होते, तेव्हा त्यांच्या डोक्यांवरील आकाशमंडळातून एक वाणी आली. आणि त्यांच्या डोक्यांवरील आकाशमंडळाच्या वर एका सिंहासनाचे स्वरूप होते, नीलमण्याच्या दगडाच्या दर्शनासारखे; आणि त्या सिंहासनाच्या स्वरूपावर वर एक मनुष्याच्या दर्शनासारखे स्वरूप होते. आणि मी कांस्यवर्णासारखे काहीतरी पाहिले, त्याच्या आत सर्व बाजूंनी अग्नीच्या दर्शनासारखे; त्याच्या कटीच्या दर्शनापासून वरपर्यंत, आणि त्याच्या कटीच्या दर्शनापासून खालीपर्यंत, मला जणू अग्नीचे दर्शन दिसले, आणि त्याच्या सभोवती तेज होते. पावसाच्या दिवशी मेघात दिसणाऱ्या धनुष्याच्या दर्शनाप्रमाणेच त्याच्या सभोवतालच्या तेजाचे दर्शन होते. हे परमेश्वराच्या गौरवाच्या स्वरूपाच्या दर्शनासारखे होते. आणि ते मी पाहिले तेव्हा मी उपडा पडलो, आणि बोलणाऱ्या एका आवाजाची वाणी मी ऐकली. यहेज्केल 1:1-28.

“खेदाने व्याकुळ झालेला निर्वासित संदेश यहेज्केल याला, कस्त्रांच्या देशात, इस्राएलच्या पराक्रमी देवावरील विश्वासाचा हाच धडा शिकविणारे एक दर्शन देण्यात आले. तो केबार नदीच्या काठी असता, उत्तरेकडून एक वावटळ येत आहे असे दिसले, ‘एक मोठा मेघ, आणि स्वतःमध्येच गुंडाळणारा अग्नि, आणि त्याभोवती तेज होते, आणि त्याच्या मध्यातून अंबराच्या वर्णाप्रमाणे काहीतरी प्रकट होत होते.’ विलक्षण स्वरूपाची अनेक चाके, एकमेकांना छेद देणारी, चार सजीव प्राण्यांद्वारे चालविली जात होती. या सर्वांच्या फार वर ‘सिंहासनाच्या सदृश असे काहीतरी होते, जणू नीलमण्याच्या दगडाच्या स्वरूपासारखे; आणि त्या सिंहासनाच्या सदृशावर त्याच्या वरती मनुष्याच्या स्वरूपाच्या सदृश असे काहीतरी होते.’ ‘आणि त्या सजीव प्राण्यांच्या सदृशाबद्दल, त्यांचे रूप अग्निच्या जळत्या निखाऱ्यांसारखे, आणि दीपांच्या स्वरूपासारखे होते: तो त्या सजीव प्राण्यांमध्ये वरखाली जात होता; आणि तो अग्नि प्रखर होता, आणि त्या अग्नीतून वीजा निघत होत्या.’ ‘आणि करुबांमध्ये त्यांच्या पंखांखाली मनुष्याच्या हाताचे स्वरूप दिसले.’”

“त्या ठिकाणी चाकांच्या आत चाके होती, अशी एक अत्यंत गुंतागुंतीची रचना, की प्रथमदर्शनी ती यहेज्केलास सर्वस्वी गोंधळलेली दिसली. परंतु जेव्हा ती हलू लागली, तेव्हा ती मनोहर अचूकतेने आणि परिपूर्ण सुसंगतीने चालत होती. स्वर्गीय प्राणी त्या चाकांना गती देत होते; आणि त्या सर्वांच्या वर, तेजोमय नीलमणीच्या सिंहासनावर, अनंतकाळचा एक विराजमान होता; तर सिंहासनाभोवती वेढा घालून इंद्रधनुष्य होते, जे कृपा आणि प्रेम यांचे प्रतीक होते. त्या दृश्याच्या भयप्रद तेजाने भारावून यहेज्केल आपल्या मुखावर पडला, तेव्हा एका आवाजाने त्याला उठून प्रभूचे वचन ऐकण्यास सांगितले. मग इस्राएलासाठी त्याला इशान्याचा संदेश देण्यात आला.” Testimonies, 751.

राजा उज्जीयाच्या मृत्यूच्या वर्षी मी परमेश्वराला उंच व उच्चासनावर बसलेले पाहिले; आणि त्याच्या वस्त्राचा घेर मंदिरात भरून राहिला होता. त्याच्या वर सराफ उभे होते; त्यांपैकी प्रत्येकाला सहा पंख होते: दोनांनी त्याने आपले मुख झाकले, दोनांनी त्याने आपले पाय झाकले, आणि दोनांनी तो उडत होता. आणि एकाने दुसऱ्याला हाक मारून म्हटले, “पवित्र, पवित्र, पवित्र, सेनाधीश परमेश्वर; संपूर्ण पृथ्वी त्याच्या तेजाने परिपूर्ण आहे.” आणि जो हाक मारत होता त्याच्या आवाजाने दाराच्या उंबऱ्यांच्या पायाभागांना हालचाल झाली, आणि भवन धुराने भरून गेले. तेव्हा मी म्हणालो, “हाय माझे! कारण मी नष्ट झालो आहे; कारण मी अशुद्ध ओठांचा मनुष्य आहे, आणि मी अशुद्ध ओठांच्या लोकांमध्ये राहतो; कारण माझ्या डोळ्यांनी राजाला, सेनाधीश परमेश्वराला, पाहिले आहे.” तेव्हा सराफांपैकी एक माझ्याकडे उडत आला; त्याच्या हातात वेदीवरून चिमट्याने घेतलेला एक निखारा होता. आणि त्याने तो माझ्या तोंडावर लावला व म्हणाला, “पाहा, याने तुझ्या ओठांना स्पर्श केला आहे; म्हणून तुझा अधर्म दूर करण्यात आला आहे, आणि तुझे पाप शुद्ध करण्यात आले आहे.” मग मी परमेश्वराचा आवाज ऐकला, तो म्हणत होता, “मी कोणाला पाठवू, आणि आमच्यासाठी कोण जाईल?” तेव्हा मी म्हणालो, “हा मी आहे; मला पाठव.” यशया 6:1-8.

“ही दृष्टि यहेज्केलास त्या वेळी देण्यात आली, जेव्हा त्याचे मन काळ्याकुट्ट अशुभ पूर्वसंकेतांनी भरून गेले होते. त्याने आपल्या पितरांची भूमी उजाड पडलेली पाहिली. जे नगर एकेकाळी लोकांनी परिपूर्ण होते, ते आता वस्तीविरहित झाले होते. तिच्या भिंतींच्या आत आनंदाचा स्वर आणि स्तुतीचे गीत यापुढे ऐकू येत नव्हते. संदेष्टा स्वतःही परक्या देशात परका होता, जिथे अमर्याद महत्त्वाकांक्षा आणि क्रूर निर्दयता यांचेच सर्वोच्च राज्य होते. मानवी जुलूम आणि अन्याय यांविषयी त्याने जे पाहिले व ऐकले, त्यामुळे त्याचा आत्मा व्यथित झाला, आणि तो दिवस-रात्र अतिशय कडवट शोक करीत होता. परंतु केबार नदीकाठी त्याच्यासमोर सादर झालेल्या त्या अद्भुत प्रतीकांनी पृथ्वीवरील राज्यकर्त्यांच्या सत्तेपेक्षा अधिक सामर्थ्यावान अशा एका सर्वाधिकारशाली शक्तीचा उलगडा केला. अशूर आणि बाबेलच्या गर्विष्ठ व क्रूर सम्राटांच्या वर दया आणि सत्य यांचा देव सिंहासनावर विराजमान होता.”

संदेष्ट्यास जी चाकांसारखी गुंतागुंत अशा गोंधळात गुंतलेली दिसली, ती एका अनंत हाताच्या मार्गदर्शनाखाली होती. देवाचा आत्मा, जो त्याला ही चाके हलवित व त्यांना दिशा देत असल्याप्रमाणे प्रकट झाला, त्याने गोंधळातून सुसंवाद उत्पन्न केला; त्याप्रमाणे संपूर्ण जग त्याच्या नियंत्रणाखाली होते. त्याच्या वचनावर असंख्य गौरवप्राप्त प्राणी दुष्ट मनुष्यांच्या सामर्थ्यावर व त्यांच्या कपटी नीतीवर मात करण्यास, आणि त्याच्या विश्वासू जनांस भले आणण्यास सिद्ध होते.

“त्याच प्रकारे, जेव्हा देवाला भविष्यातील युगांसाठी मंडळीचा इतिहास प्रिय योहानास उघड करावयाचा होता, तेव्हा त्याने ‘मनुष्यपुत्रासारखा एक’ मेणबत्त्यांच्या दांड्यांमध्ये फिरताना त्याला प्रकट करून, आपल्या लोकांबद्दल तारणाऱ्याची आस्था व काळजी याची त्याला खात्री दिली; त्या मेणबत्त्यांचे दांडे सात मंडळ्यांचे प्रतीक होते. पृथ्वीवरील सत्तांशी मंडळीचे अखेरचे महान संघर्ष योहानास दाखविले गेले असता, विश्वासूचा अंतिम विजय व सुटका पाहण्याचीही त्याला परवानगी देण्यात आली. त्याने मंडळीला पशू व त्याच्या प्रतिमेशी प्राणघातक संघर्षात आणलेले पाहिले, आणि त्या पशूची उपासना मृत्यूच्या धमकीवर लादलेली पाहिली. परंतु युद्धाचा धूर आणि कोलाहल यांच्यापलीकडे पाहताना, त्याने सियोन पर्वतावर कोकराबरोबर उभा असलेला एक समुदाय पाहिला; ज्यांच्या कपाळांवर पशूची खूण नसून तिच्या ऐवजी ‘पित्याचे नाव लिहिलेले’ होते. आणि पुन्हा त्याने ‘जे पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या खूणेवर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविलेले होते, त्यांना काचेच्या समुद्रावर उभे, देवाच्या वीणा हातात धरून’ मोशेचे व कोकराचे गीत गाताना पाहिले.”

“हे धडे आपल्या हितासाठी आहेत. आपण आपला विश्वास देवावर स्थिर ठेवला पाहिजे, कारण अगदी आपल्या समोर असा एक काळ आहे जो मनुष्यांच्या आत्म्यांची कसोटी पाहील. ऑलिव्ह पर्वतावर ख्रिस्ताने आपल्या दुसऱ्या आगमनापूर्वी येणाऱ्या भयंकर न्यायांचा उल्लेख केला: ‘तुम्ही युद्धे आणि युद्धांच्या अफवा ऐकाल.’ ‘राष्ट्र राष्ट्रविरुद्ध, आणि राज्य राज्याविरुद्ध उठेल; आणि निरनिराळ्या ठिकाणी दुष्काळ, महामारी, आणि भूकंप होतील. हे सर्व दुःखांच्या प्रारंभाचा आहेत.’ या भविष्यवाण्यांची यरुशलेमच्या विनाशाच्या वेळी अंशतः पूर्तता झाली असली, तरी त्यांचा अधिक थेट संबंध शेवटच्या दिवसांशी आहे.”

“आपण महान आणि गंभीर घटनांच्या उंबरठ्यावर उभे आहोत. भविष्यवाणी झपाट्याने पूर्ण होत आहे. प्रभु दाराशी आहेत. लवकरच आपल्या समोर सर्व जीवितांसाठी अत्यंत गांभीर्यपूर्ण स्वारस्याचा एक काळ उघडणार आहे. भूतकाळातील वाद पुन्हा जागृत केले जातील; नवे वाद उद्भवतील. आपल्या जगात ज्या घटना घडवून आणल्या जाणार आहेत, त्यांचे स्वप्नसुद्धा अद्याप पाहिले गेलेले नाही. सैतान मानवी माध्यमांद्वारे कार्यरत आहे. जे संविधान बदलण्याचा आणि रविवारीच्या पालनाची सक्ती करणारा कायदा मिळविण्याचा प्रयत्न करीत आहेत, त्यांना त्याचा परिणाम काय होईल याची फारशी जाणीव नाही. एक संकट अगदी आपल्या उंबरठ्यावर आले आहे.”

“परंतु या महान संकटकाळात देवाच्या सेवकांनी स्वतःवर भरवसा ठेवू नये. यशया, यहेज्केल आणि योहान यांना दिलेल्या दृष्टान्तांमध्ये आपण पाहतो की पृथ्वीवर घडणाऱ्या घटनांशी स्वर्ग किती निकटपणे संबंधित आहे, आणि जे त्याच्याशी निष्ठावान आहेत त्यांच्याविषयी देवाची काळजी किती महान आहे. जग अधिपतीविना नाही. येऊ घातलेल्या घटनांचा क्रम प्रभूच्या हातात आहे. स्वर्गाची महिमा आपल्या मंडळीच्या कार्यभाराप्रमाणेच राष्ट्रांच्या

भविष्याचेही संचालन स्वतःच्या अधीन ठेविते.”

“प्रभूच्या कार्यात आपण स्वतःला अतिशय अधिक काळजी, क्लेश आणि गोंधळ यांना बळी पडू देतो. मर्यादित मनुष्यांना जबाबदारीचा भार वाहण्यासाठी सोडून दिलेले नाही. आपण देवावर विश्वास ठेवला पाहिजे, त्याच्यावर श्रद्धा ठेवली पाहिजे, आणि पुढे चालत राहिले पाहिजे. स्वर्गीय दूतांची अखंड जागरूकता, आणि पृथ्वीवरील प्राणिमात्रांशी संबंधित त्यांच्या सेवाकार्यातील त्यांची अविरत कार्यरतता, हे आपल्याला दर्शवितात की चाकामध्ये असलेल्या चाकाला देवाचा हात मार्गदर्शन करीत आहे. दैवी शिक्षक आपल्या कार्यातील प्रत्येक कार्यकर्त्यास असे म्हणत आहे, जसे त्याने पूर्वी कोरेशाला म्हटले होते: ‘तू मला ओळखले नाहीस, तरी मी तुला कमरबंद बांधला.’”

“यहेज्केलाच्या दृष्टांतात करूबांच्या पंखांखाली देवाचा हात होता. याचा अर्थ असा शिकविणे हा आहे की, त्यांच्या यशास कारणीभूत होणारे सामर्थ्य दैवी आहे. जर त्यांनी अधर्म दूर केला आणि अंतःकरण व जीवन यामध्ये शुद्ध झाले, तर तो त्यांच्यासह कार्य करील.”

“सजीव प्राण्यांमध्ये विजेच्या चपळतेने फिरणारा तेजस्वी प्रकाश या कार्याची अखेरीस पूर्णत्वाकडे जाणारी गती दर्शवितो. जो न झोपतो, जो आपल्या हेतूंच्या सिद्धीसाठी निरंतर कार्य करीत असतो, तो आपले महान कार्य सुसंवादाने पुढे नेऊ शकतो. मर्यादित मनांना जे गुंतागुंतीचे व क्लिष्ट दिसते, ते प्रभूचा हात परिपूर्ण शिस्तीत राखू शकतो. दुष्ट मनुष्यांच्या हेतूंना निष्फळ करण्यासाठी तो मार्ग व साधने निर्माण करू शकतो, आणि जो त्याच्या लोकांविरुद्ध अपकाराची योजना करतात, त्यांच्या सल्ल्यांना तो गोंधळात टाकील.”

“बंधून्तो, आता शोक व निराशेत बुडून जाण्याची वेळ नाही, शंका व अविश्वासाला शरण जाण्याचीही वेळ नाही. ख्रिस्त आता योसेफाच्या नव्या थडग्यात, मोठ्या दगडाने बंद केलेला व रोमी शिक्क्याने मुद्रांकित केलेला तारणारा नाही; आपल्याकडे पुनरुत्थित तारणारा आहे. तो राजा आहे, सैन्यांचा परमेश्वर आहे; तो करूबांमधील सिंहासनावर विराजमान आहे; आणि राष्ट्रांच्या संघर्ष व गोंधळाच्या मध्येदेखील तो अजूनही आपल्या लोकांचे रक्षण करीत आहे. जो स्वर्गमंडळात राज्य करतो, तोच आपला तारणारा आहे. तो प्रत्येक परीक्षेचे मोजमाप करतो. प्रत्येक आत्म्याची कसोटी पाहणाऱ्या भट्टीच्या अग्नीवर तो लक्ष ठेवून आहे. जेव्हा राजांच्या दुर्गाचा पाडाव होईल, जेव्हा देवाच्या क्रोधाचे बाण त्याच्या शत्रूंच्या अंतःकरणांना भेदून जातील, तेव्हा त्याचे लोक त्याच्या हातात सुरक्षित असतील.” Testimonies, volume 5, 752-754.

यहेज्केल हा एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांमध्ये समाविष्ट होण्यासाठीचे उमेदवार दर्शवितो, आणि नियमावर नियम त्याचा पवित्रस्थानातील अनुभव यशया आणि योहान यांच्या पवित्रस्थानातील अनुभवाशी सुसंगत आहे. आपण आता मंदिराच्या परीक्षेत आहोत, जी त्या तीन परीक्षांपैकी दुसरी आहे, ज्या एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांवर शिक्का मारतात. तो कालखंड म्हणजे मलाखी तीनच्या परिपूर्तीत कराराच्या दूताने साध्य केलेले शुद्धीकरण होय. तीन परीक्षांच्या शुद्धीकरणाची प्रक्रिया ही मलाखीची अग्निमय “भट्टी” आहे, “जी प्रत्येक जीवाची परीक्षा करील.” 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी तिसरा देवदूत आला, तेव्हा कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला आणि त्या इतिहासातील शहाण्या कुमारिकांना परमपवित्र स्थानी घेऊन गेला, जेणेकरून आपल्या विश्वासू जनांवर तो शिक्का मारील; परंतु त्या इतिहासातील कुमारिकांनी बंड केले, आणि 1856 पर्यंत फिलाडेल्फियन मिलेराइट चळवळ बदलून लाओदिकीया मिलेराइट चळवळ झाली आणि 1863 मध्ये ती लाओदिकीया सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी बनली.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी अचानक प्रकट झालेल्या तिसऱ्या दूताने १८६३ मध्ये आपली उपस्थिती मागे घेतली, आणि नंतर ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी पुन्हा परतला. पंचवीस वर्षांनंतर, २२ ऑक्टोबर, १८४४ याने प्रतिरूपित केलेली मंदिराची परीक्षा आता पुन्हा घडत आहे. पंचवीस हे प्रतीकात्मकरीत्या दोनशे पन्नास याचे एक भविष्यसूचक दशांश आहे, आणि दोनशे पन्नास हे दानियेल अकरा मधील अकरा ते पंधरा या वचनांत दर्शविलेल्या इतिहासाचे प्रतीक आहे. दोनशे पन्नास, आणि पंचवीस, हे यहेज्केलाच्या पवित्रस्थानाच्या दर्शनातील एका चाकाचे प्रतीक आहेत. पंचवीस हे कराराच्या दूताद्वारे पूर्ण केल्या जाणाऱ्या शुद्धीकरणाच्या कार्यात दर्शविलेल्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षाप्रक्रियेच्या पूर्ततेत, शहाण्यांचे आणि दुष्टांचे विभाजन याचे प्रतीक आहे.

मत्तय पंचविसाव्या अध्यायात तीन दृष्टान्त आहेत, आणि प्रत्येक दृष्टान्त एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळात शहाणे आणि दुष्ट यांचे विभाजन ओळखून दाखवितो. त्या अध्यायात प्रतिपादित देवाच्या लोकांची आशा अशी आहे की, मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाच्या तेलाचा धनी असलेली एक शहाणी कुमारी ठरावे. त्यांची आशा अशी आहे की, त्यांच्या वैयक्तिक परीक्षाकालात व्यवस्थापनासाठी त्यांना देण्यात आलेल्या विशेष गुणांच्या उपयोगासंबंधी त्यांच्या कारभारात त्यांना विश्वासू सेवक म्हणून न्यायले जावे. त्यांची आशा अशी आहे की, देवाच्या कुरणातील मेंढी म्हणून त्यांना न्यायले जावे, त्याच्या उजव्या बाजूस बसविले जावे, आणि त्याच्या डाव्या बाजूस असलेला बोकड ठरू नये. पंचवीस हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या काळात शहाणे आणि दुष्ट यांच्या विभाजनाचे प्रतीक आहे. पंचवीस हे यहेज्केलच्या चाकांपैकी एक आहे.

आमच्या बंदिवासाच्या पंचविसाव्या वर्षी, वर्षाच्या आरंभी, महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, शहराचा प्रहार होऊन चौदावे वर्ष झाले त्या दिवशीच, परमेश्वराचा हात माझ्यावर होत, आणि त्याने मला तेथे आणले. यहेज्केल ४०:१.

कैदेतल्या पंचविसाव्या वर्षाचे प्रतीक ऑक्टोबर २२ हे आहे, आणि ते एका व्यवस्थाकालीन दाराच्या बंद होण्याचे प्रतिनिधित्व करते. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी दोन वर्ग वेगळे झाले तेव्हा एक दार उघडले गेले आणि एक दार बंद झाले.

फिलाडेल्फिया येथील मंडळीच्या दूताला लिही; जो पवित्र आहे, जो सत्य आहे, ज्याच्याकडे दावीदाची किल्ली आहे, जो उघडतो आणि कोणी बंद करू शकत नाही; आणि जो बंद करतो आणि कोणी उघडू शकत नाही; तो असे म्हणतो: मला तुझी कृत्ये माहीत आहेत; पाहा, मी तुझ्यासमोर एक उघडे दार ठेविले आहे, आणि ते कोणी बंद करू शकत नाही; कारण तुझ्याकडे थोडे सामर्थ्य आहे, आणि तू माझे वचन पाळले आहेस, आणि माझ्या नावाचा इन्कार केला नाहीस. प्रकटीकरण ३:७, ८.

ख्रिस्त फिलाडेल्फियाच्या दूतास सांगतो की, तो त्यांच्या कार्यास जाणतो, आणि त्याने फिलाडेल्फियाच्या मंडळीसमोर एक उघडे दार ठेवले आहे. ते दार “दावीदाची किल्ली” याने उघडलेले आहे, तीच किल्ली जी एलियाकीमावर ठेवण्यात आली आहे.

आणि त्या दिवशी असे होईल की, मी माझा सेवक हिल्कियाचा पुत्र एल्याकीम याला बोलावीन. आणि मी त्याला तुझा झगा परिधान करीन, आणि तुझ्या कंबरबंधाने त्याला दृढ करीन; आणि तुझे राज्यकारभार मी त्याच्या हाती सोपवीन; आणि तो यरुशलेमच्या रहिवाशांसाठी व यहूदाच्या घराण्यासाठी पिता होईल. आणि दावीदाच्या घराण्याची किल्ली मी त्याच्या खांद्यावर ठेवीन; मग तो उघडील, आणि कोणीही बंद करणार नाही; आणि तो बंद करील, आणि कोणीही उघडणार नाही. यशया २२:२०-२२.

ज्या दिवशी एल्याकीमास पाचारण केले जाते, त्या दिवशी तो दुष्ट शब्नापासून वेगळा केला जातो.

सेनाधीश परमेश्वर प्रभु असे म्हणतो: जा, या भांडाराधिकाऱ्याकडे, म्हणजे घराण्यावर नेमलेल्या शेबनाकडे जा, आणि त्याला सांग, येथे तुला काय आहे? आणि येथे तुझे कोण आहे, की तू येथे आपल्यासाठी एक कबर कोरून घेतली आहेस—जसा कोणी उंच स्थानी आपल्यासाठी कबर कोरतो, आणि खडकात स्वतःसाठी निवासस्थान खोदून काढतो? पाहा, परमेश्वर तुला प्रचंड बंदिवासाने दूर नेईल, आणि तो निश्चितच तुला झाकून टाकील. तो निश्चितच तुला जोराने वळवून, चेंडूप्रमाणे एका विशाल देशात फेकेल; तेथेच तू मरण पावशील, आणि तेथे तुझ्या वैभवाचे रथ तुझ्या स्वामीच्या घराण्याची लाज ठरतील. यशया २२:१५-१८.

शेब्ना आणि एलियाकीम यांच्या दृष्टांताची पूर्तता करणाऱ्या शहाण्या व मूर्ख कुमारींची विभक्तता २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी पूर्ण झाली, तसेच यहोयाखीनच्या बंदिवासाच्या पंचविसाव्या वर्षीही, म्हणजे इ.स.पूर्व ५७३ च्या २२ ऑक्टोबर रोजी, ती पूर्ण झाली. येहेज्केल अध्याय आठमध्ये, यरुशलेमद्वारे दर्शविलेल्या अॅडव्हॅंटीझममधील दुष्ट लोकांचे प्रतिनिधित्व सूर्याला नमन करणाऱ्या पंचवीस पुरुषांनी केले आहे. यरुशलेमाचा नाश हा रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि तोच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित करण्याच्या काळाचा शेवट करणारा

मार्गचिन्हही आहे. तो मुद्रांकित करण्याचा काळ ११ सप्टेंबर २००१ रोजी सुरू झाला, आणि येशू हा अल्फा आणि ओमेगा दोन्ही आहे; म्हणून, मुद्रांकित करण्याच्या आरंभ म्हणून ११ सप्टेंबर २००१ हे रविवारच्या कायद्यातील शेवटाचेही चित्रण करते.

११ सप्टेंबर २००१ हा १८८८ मधील मिनीयापोलिस सभांद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आला होता; कारण सिस्टर व्हाइट असे ओळख करून देतात की ९/११ रोजी न्यूयॉर्कमधील महान इमारती कोसळल्या तेव्हा प्रकटीकरण १८:१-३ पूर्ण झाले. त्या वेळी, जसे १८८८ मध्ये, त्यांनी ओळख करून दिली की प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत पृथ्वीला आपल्या गौरवाने प्रकाशित करण्यासाठी उतरला. १८८८ मधील बंडखोरीला त्यांनी कोरह, दाधान आणि अबीराम यांच्या बंडखोरीशी संलग्न केले; ज्यांच्यासह त्यांच्या धर्मत्यागात कीर्तीमान असे दोनशे पन्नास पुरुषही सहभागी झाले होते. प्राचीन इस्राएलच्या आरंभीच्या इतिहासात कोरह व त्याच्या सहकाऱ्यांच्या बंडात असलेले दोनशे पन्नास बंडखोर, प्राचीन इस्राएलच्या शेवटच्या काळात सूर्याला नमन करीत असलेल्या पंचवीस पुरुषांचे प्रतिरूप होते.

लाओदीकेयातील अॅडव्हेंटिझमचे पंचवीस नेते रविवारीच्या कायद्यापुढे नतमस्तक होणे, आणि ९/११ येथे दोनशे पन्नास जण असे उभे राहणे, पंचवीस या प्रतीकाच्या साहाय्याने—(शहाणे आणि दुष्ट यांची विभागणी दर्शविणारे प्रतीक)—मुद्रांकित करण्याच्या काळाचा आरंभ आणि समाप्ती दर्शविते. मग तो मोशेच्या काळातील दोनशे पन्नास बंडखोर असोत, किंवा यहेज्केल अध्याय आठमधील पंचवीस पुरुष, किंवा मत्तय अध्याय पंचवीसमधील विभागणीच्या तीन साक्षी असोत, किंवा यहेज्केल चाळीसमधील बंदिवासाच्या पंचविसाव्या वर्षाचा उल्लेख असो; पंचवीस या प्रतीकाची सर्व प्रकटने त्या तीन दोनशे-पन्नास वर्षांच्या कालखंडांशी सुसंगत आहेत, ज्यांचा अनुक्रमे २०७ BC, ३१३ आणि २०२६ मध्ये समारोप झाला.

पंचवीस हा, म्हणावे तर, पंचवीसचाच असा एक धुरा आहे, जो पंचवीसच्या सर्व रेषांना परिपूर्णतेत आणतो. तो राज्याच्या त्या भविष्यवाणीसंबंधी किल्ल्यांपैकी एक ठरतो, ज्या पेत्राला देण्यात आल्या, जेणेकरून चाळीसाव्या वचनाच्या गुप्त इतिहासात स्पष्टता आणली जावी. दानिएल अकराव्या दहाव्या ते पंधराव्या वचने १९८९ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा इतिहास व्यापणारी एक रेषा दर्शवितात, आणि हाच चाळीसाव्या वचनाचा गुप्त इतिहास आहे, हे तीनपेक्षा अधिक साक्षींच्या आधारावर वारंवार स्थापित करण्यात आले आहे. यहूदाच्या वंशातील सिंह आता येज्केलच्या चाकांवरील शिक्के उघडीत आहे, कारण तो गुप्त इतिहास उघड करीत आहे, जो उत्तरकाळातील मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश अंतिम करील.

पुढील लेखांत आपण येज्केलाच्या त्या चाकांची ओळख पुढेही करून देत राहू, जी शेवटच्या दिवसांत मनुष्यांच्या गुंतागुंतीच्या परस्परक्रियेचे प्रतिनिधित्व करतात. या लेखाच्या प्रारंभी दिलेला येज्केल पहिला अध्याय आणि त्यासोबत मांडलेला Testimonies, volume five मधील उतारा, आपण या लेखमालेत पुढे जात असताना आमचा सातत्यपूर्ण संदर्भबिंदू राहील. जेव्हा ही चाके त्यांच्या योग्य स्थानी, आणि भविष्यवाणीच्या इतिहासातील इतर चाकांशी त्यांच्या योग्य छेदनबिंदूंसह मांडली जातील, तेव्हा आम्ही हे प्रदर्शित करू की ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी पहिल्या देवदूतास सामर्थ्य प्रदान करणारी तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवस, येज्केलानेही तीनशे नव्वद वर्षे म्हणून दर्शविली आहेत, जी यरुशलेमाच्या वेढ्याच्या दीड वर्षांशी जोडलेली आहेत; आणि की या भविष्यसूचक प्रकाशाच्या आगमनाने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या ध्वजाच्या उंचावण्याची ओळख पटते.

२७ जुलै १२९९ ते १३३७ हा कालावधी प्रकटीकरण अध्याय ९, वचन १० मधील एकशे पन्नास वर्षांच्या (पाच महिन्यांच्या) प्रारंभील अडतीस वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतो. ती एकशे पन्नास वर्षे वचन १५ मधील तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवस यांच्याशी जोडली जातात. अशा प्रकारे, या दोन कालखंडांचा प्रारंभ एक भविष्यवाणीची रेषा बनवितो, जी जोसायाह लिच यांच्या १८३८ आणि १८४० च्या भविष्यकथनाच्या पूर्ततेत समाप्त झाली, आणि ज्याने मिलराइट चळवळीचा उदय व सक्षमीकरण चिन्हांकित केले. अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभील तो इतिहास, रविवारच्या कायद्याच्या आगोदर ध्वजचिन्ह म्हणून एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या उदयास चिन्हांकित करतो. म्हणून, यहेज्केलची तीनशे नव्वद वर्षे, आणि यरुशलेमच्या वेढ्याची एक पूर्णांक पाच वर्षे (१.५), १२९९ मध्ये आरंभ

झालेल्या भविष्यवाणीच्या रेषेचा शेवट चिन्हांकित करतात.

पुढील लेखापूर्वी Testimonies, volume five मधील हा उतारा विचारात घेणे उपयुक्त ठरेल.